

РЕШЕНИЕ

№ 1515

гр. Варна, 30.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 34 СЪСТАВ, в публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Магдалена Давидова Янева

при участието на секретаря Светлана Ст. Георгиева
като разгледа докладваното от Магдалена Давидова Янева Гражданско дело
№ 20233110113533 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявен от Р. В. К. срещу Община Варна иск с правно основание чл. 49 ЗЗД да бъде осъден ответникът да ѝ заплати сумата от **9000.00 лева** (след допуснатото изменение на иска чрез увеличение на неговия размер по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК в о. с. з. на 02.04.2024г.), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания от контузия на лявото ходило, травматичен оток по лявото ходило, ожулване по дясното коляно, в резултат на настъпил на 26.07.2023 г. инцидент -падане вследствие на хлътнала тротоарна плоча от тротоар пред блок 121, ж.к. „Младост“, гр. Варна, в близост до вх. 1, ведно със законната лихва считано от датата на деликта - 26.07.2023г. до окончателното погасяване на задължението.

Твърди се в исковата молба, че на 26.07.2023г., около 12:00 ч., ищцата се движила пеша в района на дома си, находящ се в гр. Варна, ж.к. „Младост“, бл. 121, вх. 1. Времето било ясно, сухо, слънчево, като ищцата била обува в здрави обувки подходящи за сезона. При придвижването си твърди, че е настъпила с левия си крак видимо цяла тротоарна плоча, която обаче хлътнала, в резултат на което ищцата паднала. От удара получила силна болка в областта на левия глезен, наранила дланите си и разкървала дясното си коляно. Твърди, че била силно стресната и изплашена, като помислила, че е счупила левия си крак в областта на глезена, тъй като първоначално не можела да стъпи на него и много я болял. Заедно с ищцата сочи, че било и детето ѝ, което се изплашило от случилото се, което допълнително притеснило К.. Още в деня на инцидента сочи, че е посетила МБАЛ „Св.Анна-Варна, като ѝ било предписана терапия с мека имобилизация за 4 седмици. На 07.08.2023 г. посетила ортопед, поради продължаващите силни болки и дискомфорт при придвижването ѝ. Бил продължен отпускът за лечение, като и бил предписан прием на медикаменти. Периодът ѝ

на лечение продължил 29 дни, като освен физическите болки от нараняванията твърди, че е търпяла психическо страдание, тъй като се чувствала непълноценна от ограниченията на лечението, носенето на помощни средства и невъзможността да полага труд. Търпяла неудобства и в хигиенно и битово отношение. Неудобство сочи, че търпяла и в резултат на необходимостта нееднократно да посещава болници, а така също и пред близки и познати, на които се налагало да обяснява какво се е случило, а оттам и да преживява инцидента отново. Поддържайки, че участъкът, на който е настъпило произшествието е в пределите на Община Варна, счита, че последната е в неизпълнение на задължението ѝ по поддържане в изправност на пътищата. С оглед горното и сезира съда с искане за осъждане на Община Варна да ѝ заплати обезщетение за претърпените вреди, ведно със сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Община Варна депозира отговор на исковата молба, с който оспорва исковете по основание и размер. Твърди, че липсват твърдения относно наличието на други обективни обстоятелства като нарушено зрение или други сетивни дисфункции, обуславящи невъзможността да се възприеме въпросната тротоарна неравност, както и че е на лице принос на ищцата за настъпване на увреждането, тъй като при обикновено внимание, ищцата е разполагала с възможността да възприеме тази неравност и съответно да избегне настъпването на инцидента. Оспорва на следващо място ищцата да е търпяла сочените вреди, а в евентуалност счита претенцията за завишена в своя размер. Моли за отхвърляне на исковете, ведно с присъждане на сторените по делото разноски.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото, съдът намира за установено следното **от фактическа страна:**

Видно от приложеното на л. 15 от делото копие на лист за преглед на пациент от 26.07.2023 г., издаден от МБАЛ „Света Анна-Варна” АД, че на 26.07.2023г., в 18:24ч., ищцата е постъпила в посоченото лечебно заведение с болка, оток и ограничени движения, в областта на 5 метатарзална кост, като съгласно снетата анамнеза пациентът се оплаква от болка и ограничени движения. Поставена е диагноза „Счупване на метатарзална кост“. Предписана е терапия с мека имобилизация за 4 седмици.

От представеното медицинско направление от 03.08.2023г., издадено от д-р Стефанов се установява, че същата е изпратена за извършване на диагностика във връзка с потвърждаване или отхвърляне на първоначално поставената диагноза.

Видно от Амбулаторен лист за преглед № 23219107512 D (л.14), след извършено образно изследване е поставена диагноза контузия на други и неуточнени части от стъпалото. Посоченото обективно състояние на пациента е палапаторна болка в основата на 5-та метатарзална кост. Без убедителни рентгенови данни за фрактура в основата на 5-та метатарзална кост. Предписано е лечение с медикаменти, както и мнение за продължаване на временната неработоспособност.

От приложеното медицинско удостоверение № 930/2023г., издадено от лекар в

Отделение „Съдебна медицина“ при „МБАЛ „Св. Анна-Варна“ АД (л. 10), се установява, че ищцата е получила следните травматични увреждания, обусловили в своята съвкупност временно разстройство на здравето, неопасно за живота, а именно: контузия на лявото ходило, травматичен оток по лявото ходило, ожулване по дясното коляно. Съгласно заключението уврежданията са резултат на действие на твърди, тъпи предмети, които биха могли да бъдат получени по указаните време и начин – на 26.07.2023г., към 12:00ч., до бл. 121, кв. „Младост“, гр. Варна, левият ѝ крак хлътнал в счупена част на тротоар, в резултата на което паднала.

Приложени по делото са болнични листи за временна неработоспособност (л.16 и л.17) – болничен лист № E20232080870, видно от който на ищцата е било предписано домашно, амбулаторно лечение за периода от 27.07.2023г.- 04.08.2023г. (в размер на 9 календарни дни), поради счупване на метатарзална кост, както и болничен лист № E20231799164, за периода от 05.08.2023г.- 24.08.2023г. (в размер на 20 календарни дни), с диагноза контузия на други и неуточнени части на стъпалото.

За установяване характера на претърпените травми, изпитаните болки и страдания, както и периода на възстановяване, са използвани специални знания чрез назначената съдебномедицинска експертиза. От приетото и не оспорено от страните заключение на същата се установява, че при инцидента на 26.07.2023г., ищцата е получила навяхване с оток на ляво стъпало и контузия с ожулване на дясно коляно. Вещото лице сочи, че описаните травматични увреждания могат да се получат по описания в исковата молба начин - стъпване на нестабилна плочка, при което стъпалото рязко се е извило навътре, обтегнал се е връзковия апарат на стъпалото, но силата не е била достатъчна, за да се получат счупвания. Получило се е навяхване на ставите в средата на стъпалото. Сочи, че механизмът на навяхването и счупването е един и същ, само силата на травмиращия агент е друга. Това е довело до затруднено движение - куцане и използване на помощно средство първите дни. Експертът сочи, че обичайният срок за лечение на подобен вид травми е 15-20 дни, като това затруднение е свързано с болки, усилващи се с нарастване оттока на стъпалото, както и при всяко стъпване, които болки са били със значителен интензитет първите дни, като постепенно са намалели и след десетия ден са станали поносими. Тези изводи вещото лице подчертава и при изслушването му в о.с.з, като добавя, че симптоматиката и болките на счупването и по-тежкото навяхване на предната ходилна кост на стъпалото се припокриват, идентични са болките и страданията. Излага, че разликата е единствено в продължителността на възстановителния процес - при счупването - 30 дни, докато при навяхването 10-15 дни.

За изясняване на спора от фактическа страна, по делото са ангажирани гласни доказателства, чрез разпита на свидетелите м.г. П.- съпруг на ищцата и М. Петрова П.-свекърва на ищцата, показанията на които съдът преценява с оглед разпоредбата на чл. 172 ГПК.

Свидетелят П. сочи, че миналата година, лятото, съпругата му претърпяла инцидент, при който си навехнала крака, близо до кооперацията в която живеели, в ж.к. „Младост“, бл. 121, вх. 1, ет.5. Твърди, че заедно с нея било и детето им. Сочи, че при настъпването на

инцидента, бил на прозореца, от който се виждала улицата, по която вървели и видял, че съпругата му както вървяла, изведнъж паднала. Излага, че същата изпитвала силни болки в крака, коляното и било в кръв и охлузвания, които в рамките на един час от инцидента не отшумявали, което наложило и посещение в спешния кабинет на МБАЛ „Света Анна-Варна“. Там след прегледа и било предписано да носи шина, за период от около месец, както и ѝ били предписани медикаменти. Поддържа, че в началото изпитвала силни болки, не можела да се движи, както и да се обслужва сама. През целия възстановителен период грижите както за нея, така и за детето им били поети изцяло от него.

Свидетелката М. П.а разказва, че въпросния ден, вечерта е разбрала за случилото се със снаха ѝ. Два-три дни след инцидента, отишла при нея. Р. изпитвала силни болки и била с поставена шина. Били и предписани обезболяващи медикаменти. Излага, че когато почивала през седмицата е ходила да ѝ помага, най-вече в грижите за детето, като посочва, че през останалата част от времето за нея и детето им се е грижил синът ѝ. Твърди, че тротоарните плочки в района на инцидента са доста разбити.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Съгласно нормата на чл.49 от ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Отговорността по чл. 49 ЗЗД е за чужди виновни противоправни действия, тя има обезпечително-гаранционна функция. За възникване на отговорността по чл. 49 ЗЗД са необходими следните предпоставки: вреди, причинени на пострадалия (ищеца), вредите да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД (ответникът) е възложил работа, вредите да са причинени при или по повод изпълнението на работата, възложена от ответника, работникът да има вина за причинените вреди.

Не се оспорва от ответната страна, че пътят, находяща се до бл. 121, кв. „Младост“, гр. Варна, е собственост на Община Варна, респ. нейно е задължението по ремонт и поддръжка на същия, включително и на тротоарите като част от пътя, по смисъла на § 1, т. 1 ДР на Закона за пътищата и § 6, т. 6 от ДР на Закона за движение по пътищата, предвиден за осъществяване за движение на пешеходци – чл. 31 ЗП. Неизпълнението на задължението по ремонт и поддръжка е основание за възникване на отговорността на общината по чл. 49 ЗЗД за обезвреда на вредите, причинени от бездействието ѝ.

Установи се от събрания по делото доказателства, че на тротоара до бл. 121, кв. „Младост“, гр. Варна, е била налична нестабилна тротоарна плочка, която не е бил обезопасена или обозначен, при стъпване върху К. паднала, в резултат на което стъпалото на ищцата рязко се е извило навътре, обтегнал се е връзковия апарат, вследствие на което и претърпяла увреда на здравето си. От анализа на медицинската документация, приетата съдебномедицинска експертиза и показанията на разпитаните свидетели, които съдът кредитира като последователни, логични и кореспондиращи с останалия доказателствен материал съдът намира за установено, че тази увреда са изразява в навяхване на ставата в средата на стъпалото на лявото ходило, оток в същото и ожулване по дясното коляно. Тези

увреждания са възникнали непосредствено след стъпването върху нестабилната счупена тротоарна плочка и падането на ищцата, което се подкрепя от показанията на свидетеля П., възприел непосредствено инцидента. Наличието на посочените увреждания възникнали в резултат на инцидента се потвърждават и от представената по делото медицинска документация и приобщената медицинска експертиза, която заедно със събраните гласни доказателства, установяват, че те са причинили на ищцата болки – първоначално по-големи от ожулването в коляното, но усилващи се с нарастването на отока в лявото ходило и при всяко стъпване с него, които постепенно са намалявали и след десетия ден са били поносими и които болки са наложили прием на обезболяващи. Наред с това ищцата е търпяла и ограничения в ежедневието си, тъй като от една страна се е наложило носене на ортеза, а от друга – крайникът да бъде шаден от натоварване. Действително в случая не е налице фрактура, а само наранявания, но както вещото лице е посочило, интензитета на болките и страданията е идентичен, единствено продължителността на възстановителния процес в случая е по-кратък – 15-20 дни.

Така исковата претенция за претърпени неимуществени вреди се явява доказана по своето основание, като при определяне на нейния размер, изхождайки от указанията, дадените в ППВС № 4/1964г., съдът намира за релевантни следните обстоятелства: внезапността на инцидента, възрастта на пострадалата – към 26.07.2023г. навършени 41 години, характерът на травматичните увреждания - навяхване на ставата в средата на стъпалото на лявото ходило, оток в същото и ожулване по дясното коляно, техния интензитет – първоначално силни болки от охлузването и усилващи се в лявото ходило с нарастване на отока и при всяко стъпване; продължителност на възстановителния процес – 20 дни, причинените неудобства от носенето на ортеза, в това число и в ежедневието. Отчитайки тези обстоятелства и съгласно принципа за справедливост, съдът намира, че макар и несъвършено, общоприетият критерий за справедливост би бил удовлетворен с присъждане на обезщетение в полза на ищцата от 5 000 лева за претърпените физически болки и страдания. За да формира този извод, наред с горните обстоятелства, съдът отчете и факта на завършилото с оздравяване лечение на травматичните увреждания, което не е съпътствано с усложнения и е протекло нормално за такива увреждания продължителност, напълно възстановяване на ищцата и липсата на факти и обстоятелства, които да дават основания за неблагоприятна прогноза за здравословното ѝ състояние и в частност пълноценното функциониране на левия крайник. При определяне размера на обезщетението, съдът съобрази и икономическата реалност в страната, а така също и при съпоставяне на аналогични казуси, но с различна по степен тежест на вредите, така че доколкото е възможно да бъде удовлетворен в най-пълна степен критерият за справедливост (доколкото е възможно за по-тежките случаи да се присъди по-високо обезщетение, а за по-леките – по-ниско) - решение № 279/06.03.2023г. по в.гр.д. № 2631/2022г., по описа на ВОС, по което е присъдено обезщетение в размер на 15 000 лева, но за счупване на глезенна става, с носене на гипсова имобилизация за 45 дни, затруднения в движението с левия крайник в период от 3-4 месеца и отключено депресивно разстройство след инцидента; решение №

3758/20.11.2023г. по гр.д. № 1622/2023г., по описа на ВОС, с което е присъдено обезщетение в размер на 8 000 лева за счупване на горен крайник; решение № 112/20.11.2023г. по в.гр.д. № 2276/2022г., по описа на ВОС, с което е присъдено обезщетение от 3 000 лева, за охлузване в областта на лявата предмишница и др.

За неоснователно намира възражението за съпричиняване на вредоносния резултат. Съгласно дадените в т. 7 на ППВС № 17/1963г. разяснения, обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване. В настоящия случай по делото се на пръв поглед тротоарната плочка изглеждала нормално, но същата била нестабилна и при стъпване върху нея тя е хлътнала. Последното налага извода, че е обективно невъзможност да се възприеме визуално състоянието на плочката и при липса на данни същата да е била обезопасена по какъвто и да е начин, за съда не е налице основания да приеме, че с поведението си ищцата е допринесла за настъпване на вредоносния резултат. По делото липсват каквито и да е доказателства ангажирани от ответната страна (въпреки разпределената му доказателствена тежест и дадени указания, че не сочи доказателства за подлежащия на доказване факт на съпричиняване на вредоносния резултат), които да обосноват различен от горния правен извод и да се приеме, че с поведението си ищцата е допринесла за настъпване на вредите. В този смисъл възражението на ответната страна настоящият състав на съда приема за неоснователно.

В заключение настоящият състав на съда намира исквата претенция за основателна за сумата от 5000 лева, в който размер искът следва да бъде уважен, ведно с присъждане на лихва за забава от датата на увреждането. За разликата до предявения размер от 9000 лева – искът следва да бъде отхвърлен.

На основание 78, ал.1 от ГПК на ищеца се дължат направените по делото разноски за заплатена държавна такса, възнаграждение за вещо лице и адвокатски хонорар. Ответната страна е релевирала възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение от 1200 лева. Последният обаче съдът намира за съответен на фактическата и правна сложност на делото, а така също и на минималния размер по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба №1/2004г. минимален размер на адвокатските възнаграждения. Или съразмерно с уважената част от иска в полза на ищцата следва да се присъди сумата от 1033.33 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът също има право на разноски, съразмерно с отхвърлената част от иска. В случая страната претендира юрисконсултско възнаграждение, което съдът съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ определя в размер на 300 лева. Съразмерно на отхвърлената част от иска в полза на Община Варна следва да се присъди сумата от 133.33 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Община Варна, бул. „Осми приморски полк” № 43, представлявана от

кмета Благомир Рубинов Коцев, да заплати на Р. В. К., ЕГН *****, от гр. Варна, ж.к. „Младост“ № 121, вх. 1, ет. 5, ап.14, сумата от **5000.00 лева (пет хиляди лева)**, изразяващи се в претърпени болки и страдания от контузия на лявото ходило, травматичен оток по лявото ходило, ожулване по дясното коляно, в резултат на настъпил на 26.07.2023 г. инцидент -падане вследствие на хлътнала тротоарна плоча от тротоар пред блок 121, ж.к. „Младост“, гр. Варна, в близост до вх. 1, ведно със законната лихва считано от датата на деликта - 26.07.2023г. до окончателното погасяване на задължението, на основание чл. 49 ЗЗД.

ОСЪЖДА Община Варна, бул. „Осми приморски полк“ № 43, представлявана от кмета Благомир Рубинов Коцев, да заплати на Р. В. К., ЕГН *****, от гр. Варна, ж.к. „Младост“ № 121, вх. 1, ет. 5, ап. 14, сумата от **1033.33 лева (хиляда тридесет и три лева и тридесет и три стотинки)**, представляваща сторени в производството пред Районен съд – Варна разноси, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА Р. В. К., ЕГН *****, от гр. Варна, ж.к. „Младост“ № 121, вх. 1, ет. 5, ап. 14, да заплати на Община Варна, бул. „Осми приморски полк“ № 43, представлявана от кмета Благомир Рубинов Коцев, сумата от **133.33 лева (сто тридесет и три лева и тридесет и три стотинки)**, представляваща възнаграждение за осъществено в производството пред Районен съд – Варна представителство от юрисконсулт, на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Варненския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____